

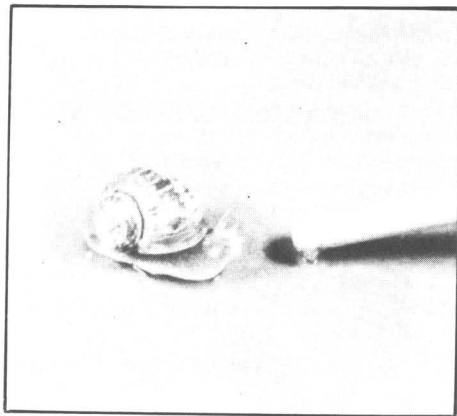
Pas a desnivell

Perquè demà surti el sol

La crisi dels partits polítics omple les converses de carrer i de sota cobert, al costat d'altres temes que preocupen, com ara l'atur, la inflació i el marriment de l'Estat de les Autonomies. Algú ja parla de naufragi, la qual cosa suggereix mala mar, taulons a la deriva i tot de braços que s'allarguen desesperadament per a aferrar-s'hi i evitar que l'aigua ens arribi al coll. La conseqüència immediata és que els partits, que durant dècades han clamats pel dret a les eleccions democràtiques, ara les temen. S'estimen més posar-hi pegats, allargar els terminis de convocatòria popular i passar els dies per tal d'empènyer els anys. Com a espectacle democràtic és poc edificant.

El mal és que hem tornat a la diversió de «la culpa és de l'altre». Parlem dels partits polítics com si nosaltres no hi linguéssim res a veure i ens limitem a rondinar i a plànyer-nos. Però resulta que els partits són, fonamentalment, un conjunt de militants —i de simpatitzants— atrets per ideologies concretes. Els líders vénen després, cal entendre que són provisionals (ni que sigui pel fet que l'home és moridor) i tota organització política depèn de la voluntat de la base. Si això no funciona així, cal pensar en militants que no militen i en uns simpatitzants versàtils, de simpaties poc afermades i volubles. L'invent dels congressos, que són una màquina pesada, lenta i difícil d'engegar, paralitza l'acció dels partits. Sembla que acceptem resignadament que la seva preparació vol mesos de feina, sense tenir en compte que els fets prenen sovint un caràcter d'urgència, a vegades cosa de pocs dies i a vegades cosa d'hores. En una situació com l'actual, que hi hagi partits importants en crisi que projectin congressos per a resoldre-la i en fixin la data per al primer trimestre de l'any que ve, em sembla que revela un estat de somnolència. O, cosa pitjor, una falta de realisme que denota una desoladora incapacitat de reacció immediata. Hi ha una temença generalitzada que d'aquí al 1982 —tot i que el tenim a frec— es poden produir esdeveniments de tota mena, polítics, econòmics i socials. Algun d'ells, permeten de posar en dubte si l'any que ve tindrem l'oportunitat de celebrar congressos, perquè qui sap si sobreviuran els partits.

La transició, que es va convertint en

una mena d'eufemisme, ens va posar a les mans un joc de cartes amb molts colls, més dels que hi ha en qualsevol baralla convencional. Tothom es va veure amb cor de fer apostes, amb un optimisme que va omplir les taules electorals amb un ventall de tries que feia pensar en les parades diumengeres del mercat de Sant Antoni. N'hi havia per a totes les opcions, que han anat des dels qui es refiaven de coalitzar-se amb partits estatals fins als nacionals i els nacionalistes de casa, amb matisos variats de dreta, de centre i d'esquerra. Tot una mica barrejat i confús, desorientador. El resultat ha estat un empatx del qual encara no ens hem refet, tenim aquella sensació desagradable de voler sortir del menjador després d'un àpat excessiu, tot i que amb prou feines si ens han deixat tastar algun dels plats.

De cop i volta, ens vam adonar que érem lluny de tenir-ho tot fet i que la feina només començava, sota la por constant de si ens la deixarien fer. Com que el procés s'havia iniciat amb el signe d'una fe exagerada en els miracles, en veure que la providència fallava es va produir el famós desencís. És la posició més còmoda, la més fàcil i, per tant, la que ofereix menys garantia. Però té l'enganyador avantatge de permetre'ns la il·lusió que «nosaltres» no en tenim la culpa ni podem fer-hi res més que remugar. Dins aquest panorama llastimós, algunes veus i alguns partits tornen a parlar de mobilitzacions populars i d'agitació de masses, i ho fan mentre es barallen entre ells, personatges i grups, amb una petitesa depriment. Ésser pocs no és necessàriament una des-

gràcia, però sí que ho és estar mal avinguts.

Trobo que ens hi hauriem de pensar molt abans d'invocar la força de les mobilitzacions, perquè el cos nacional està garratibat, costarà de moure'l. Abans de provar de posar-lo en marxa caldria unir-lo amb propostes que facin evident fins a quin punt ens és indispensable la solidaritat.

No està bé citar-me a mi mateix —en demano excuses—, però caic en la temptació de referir-me a un article meu publicat fa més de set mesos (CANIGÓ, 25 d'abril de 1981) on, entre altres coses, deia: «...Qui sap si convindria reconsiderar l'Assemblea de Catalunya, l'hospitalitat dels pares caputxins, les trobades a Montserrat i les tancades on es pugui...».

La premsa anglesa d'aquests darrers dies s'ocupa, amb una certa insistència, dels rumors sobre la preparació de nous cops de força a l'Estat espanyol. No podem pas assegurar que es tracti tan sols de ciència o de política-ficció, perquè hi ha moltes ànimes pendents d'un fil. El que sí que es pot afirmar és que, si arribava a ocórrer el pitjor, no ens podríem refiar gens dels congressos de partit convocats per a l'any que ve. ● PERE CALDERS

**EDITORIAL
MILLÀ**
Biblioteca
VELL I NOU

* * *

200 PLATS CASOLANS
TOT FENT MEMÒRIA
TRACTAT D'HERÀLDICA
HISTÒRIA DEL CALENDARI
REMEIS CASOLANS
POESIES PATRIÒTIQUES
LLIBRE DELS BOLETS

* * *

Demaneu-los a la vostra llibreria
EDITORIAL MILLÀ · Sant Pau, 21
BARCELONA-1